

Savunma Mekanizması

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Aralık 2022

Belirsizliğin bir imleç olduğunu bilmiyordum hem de şaşkın bir imleç: ünlem işaretini duyduğu karşılıksız aşkın şiirlere t/aştığı...

Aşikâr ben güzüm.

Aşikâr bir gülüm de.

Aşikâr aşına olduğum hüznün illa ki...

Ve sözcükler cephesinde değişen bir şey yok iken üstüne üstük günbegün büyüyen bir özlem ve hasretin de meali iken içimdeki döngüde kör olmuş bir şiirin ansızın görmeye başladığı tıpkı benim gibi.

Rüzgârın estiği o yamaçta saklı bir dağ keçisiyim belki de ve hayli inatçı.

Rüzgârın savurduğu bir yaprağım belki de ama köküne sadık ve sevdalı.

Yitimlerde saklıyım ve yetemediğim kadar insan denen mahlûkata hayli yaralıyım ve yamalı kâğıdın ucunu yakıp külümünden doğduğumun da müjdecisi iken kalemim.

Kale duvarlarına şiirlerimle çizdiğim binlerce resim...

Makul olan ne peki?

Sırtımı yaslayıp da oturduğum çınar ağacı mı iyi de kökünden sökülmiş rüzgâra yenik düşmüş ve kırık dalları ile gün yüzü görmesi ertelenmiş bir odun parçasından başka neye denk düşer ki?

Ve ben o sevdiğim kurumuş ağacı odun olup sobaya atmaya kıyamayıp hatıralarıma gömdüğüm ve adını şükürler andığım mı?

Kafa karışıklığı değil olup biten bilakis ütülediğim kırışık duygular ve öncesinde yıkadığım gözümün yaşıyla ve nemine esir düştüğüm duygulardan sıyrılıp da kendimi bulduğum s/onsuzluk denen akımda ve rüzgârda.

Akıl melikelerim.

Melekeleri yüreğimin ve de.

Melek kanatlarıma konan kar taneleri nasıl ki zarar vermeden yağmaktalar birbirlerine duydukları sevgi saygı ile de çağlamaktalar madem...

İzbelerde saklı bir fırça darbesi ile kaş göz yapıyorum ruhuma ve kar mevsimi gelmiş olsa bile kardan mahrum kalıp yazdan kalan günlere rağbet eden insanların telaşlı koşuşturmalarını hayretle seyrediyorum anlayacağınız kuş bakışı yaşadığım ve gördüğüm ve kolayca sevip de kırıldığım ve

kandığım artık kim ise kimsesizliğimle dalga geçen ve bilip bilmeden ezip de geçtikleri kalbim.

Şükürler olsun ki kimsenin merhametine ve sevgisine ihtiyaç duymuyorum artık çünkü ben sevebildiğim kadar sevdim kâinatı ve hiç sevilmediğim kadar da sevildim ve bunun izahı mümkün olmasa da belirsizlik ve acıyla beslenen ruhuma da sayısız rötuş yapıyorum.

Mevsimden öte mevsimim ben ve mevsimlerin karması ve sırtımı sıvazlayan o rahmet dolu d/okunuş.

Maktul ya da katil olsam ne fark eder ki sonuçta iş bende bitiyor ve sezilerimle s/üzülüyorum göğün çalımında saklı bir bulut olma hayali ile içime esen rüzgârı hafife almadan kimse beni hafife alan ve işte göçebe ruhumla yaşayıp seviyorum...

Kimi sevdiğimin ise önemi yok işin aslı onların sevildiklerinden haberleri bile yok.

İster aşk deyin ister şefkat ister acıma duygusu ister ihtiyaç mekanizması ne de olsa sevgili Freud'un savunduğu tüm ilkelerin ve onca s/avunma mekanizmasının arkasındayım tıpkı ruhuma konan göçmen kuş gibi soğuk havalarda kendimden göç ettiğim ve bahar oldu mu yine kendime döndüğüm üstelik uzun periyodlar da değil bilakis günlük bir göç dalgası kimine göre gereksiz ve kimse bunca sevgimden öç almak isteyen yelkenler fora, deyip de sarmalındayım kâinatın.

Perçemi yüreğimin konuştu kadar kaybettiği varlığından dem vurup da hiçliği resmeden bir çiy tanesi misal.

Mevsimsel bir teyakkuz ve de taarruz ve işte eşkâlini çiziyorum ruhumun katilinin...

Sonsuzluğa denk düşen reşit imgeler.

İmlecın yanıp söndüğü.

Trafik lambasına asılı bir far gibi gözümü alan aslında beni bana sunan bir yas gibi yasa bellediğim her acıyla can bulduğum ve evet, ben mazoşist bir canlıyım varsa yoksa acı ile beslendiğim bir önceme döndüğümde yüreğimi aşk iken ihya eden ve karşılıksız bulutların ve güneş tutulmalarının nazarında içimdeki döngü ile saplanıp kaldığım gökyüzü ve Yıldız kimliğimle kayıp da yeniden doğmanın bir hikmeti iken kalemi elime her aldığımda sancılanıp da kendimi defalarca doğurduğum.

Bir iz ise şiir.

Bir giz ise şair.

Bir hüzün ise yazılan kaderi.

Kederini dahi sevebilirken insan...

Beni benden edenlere dahi kucak açabildiğim ve de efkârın dik alası iken şiirsel bir yokuşta içsel döküşle konuştuğum o sarp kaya ve işte muadili ve de müdavimi olduğum duygulardan arda kalan sayısız ihtimal çünkü ben hiç sevmediğim kadar sevdim bir ömür hatta bir günde hatta bir yüreği delip de geçen o kurşun misali sektiğim kadar bir iklimden diğerine ve işte sözcüklerdir asılı kaldığım gök kubbenin her nakaratına takılı aklımla ve ruhumla aralıksız tavaf ettiğimin de kanıtı ve ben her ne kadar Araf'ta kalmış olsam da bellidir varacağım nokta üstüne üstük çoktan varmışken...